

“मीठे बच्चे – बाबाको पासमा जुन समान छ, त्यो सबै तिमीलाई मिलेको छ। तिमीले त्यसलाई धारण गर अनि अरूलाई गराऊ ?”

परश्व:- त्रिकालदर्शी बाबाले ड्रामाको आदि-मध्य-अनन्त्यलाई जानेर पनि भोलिको कुरा आज भननुहुन्न, किन?

उत्तर:- बाबा भननुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यदि मैले पहिला नै भनिदिउँ भने त ड्रामाको मज्जा नै आउँदैन। यो नियम छैन। सबै कुरा जानेर पनि म ड्रामाको वशमा छु। पहिला नै सुनाउन सकिँदैन। त्यसैले के होला! यसको चिन्ता छोडिदेऊ।

गीत:- मरना तेरी गली मेरी...

ओम् शान्ति। यहाँ हुनुहुन्छ आत्माहरूका पारलौकिक पिता। आत्माहरूसँग नै कुरा गरनुहुन्छ। उहाँलाई बच्चे-बच्चे भन्ने अभ्यास छ। हुन त शरीर बच्चीको छ, तर आत्माहरू त सबै बच्चाहरू नै हुन्। हरेक आत्मा वारिस हुन् अर्थात् वरसा लिनै हकदार छन्। बाबा आएर भननुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी हरेकलाई वरसा लिनै हक छ। बेहदको बाबालाई धेरै याद गर्नु यसमा नै मेहनत छ। बाबा परमधामबाट आउनु भएको छ, हामीलाई पढाउन। साधु-सन्त त आफ्नो घरबाट आउँछन् वा कोही गाउँबाट आउँछन्। बाबा त परमधामबाट आउनु हुन्छ हामीलाई पढाउन। यो कसैलाई थाहा छैन। बेहदको बाबा, उहाँ पतित-पावन परमपिता हुनुहुन्छ। उहाँलाई ज्ञानको सागर पनि भनिन्छ, अथोरिटी हुनुहुन्छ नि। कुनचाहिँ ज्ञान? ईश्वरीय ज्ञान छ। बाबा हुनुहुन्छ मनुष्य सृष्टिको बीज रूप। सत्-चित्-आनन्द स्वरूप। उहाँको धेरै ठूलो महिमा छ। उहाँको पासमा यो सामग्री छ। कसैको पसल हुन्छ, भन्छन्- मेरो दोकानमा यो यो भैराइटी छ। बाबा पनि भननुहुन्छ- म ज्ञानको सागर, आनन्दको सागर, शान्तिको सागर हुँ। मेरो पासमा यी सबै चीज मौजुद छन्। म सगमयुगमा आउँछु डेलिभरी गर्नु, जुन चीज मसँग छ त्यो डेलिभरी गरछु। फेरि जति जसले धारण गर्न सक्छ अथवा जति पुरुषार्थ गर्न सक्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबाको पासमा के के छ? यथार्थ रूपमा जानेका छन्। आजकल कसैलाई आफ्नो बारेमा पूरा बताउँदैनन्। गायन पनि छ- किनकि दबी रही धूल मेरी... यो सबै अहिलेको कुरा हो। आगो लाग्छ, सबै खतम हुन्छ। राजाहरूका दरबारभित्र धेरै ठूला, मजबुत गुफाहरू हुन्छन्। भूकम्प नै आए पनि, एकदम आगो लागे पनि पछि भित्रबाट बाहिर निसकेर आउँछन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यहाँको कुनै पनि चीज त्यहाँ काममा आउँदैन। खानीहरू पनि सबै सुरुदेखि भरपूर हुन्छन्। साइन्स पनि रिफाइन भएर तिम्रो काममा आउँछ। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा अब सारा ज्ञान छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामीले सृष्टिको आदि-मध्य-अनन्त्यलाई जानेका छौं। अनन्त्यको सानो भाग बाँकी छ, जसलाई पनि जान्ने छौं। बाबाले पहिला नै सबै कसरी भनिदिने? बाबा भननुहुन्छ- म पनि ड्रामाको वशमा छु जुन कुरा अहिले सम्म मिलेको छ, त्यही नै ड्रामामा निश्चित छ। जुन सेकेण्ड पास भयो, त्यसलाई ड्रामा समझनुपर्छ। बाँकी भोलि जे होला, त्यो देख्छौ। भोलिको कुरा आज सुनाउँदिन। यस ड्रामाको रहस्यलाई मनुष्यले बुझ्दैनन्। कल्पको आयु नै कति लम्बा-चौडा बनाइदिएका छन्। यस ड्रामालाई बुझ्ने पनि हिममत चाहिन्छ। मममा मरे पनि हलुवा खाऊ... जानेका छौ- मरेर अरको जन्म लिनु भयो। हामी किन रुने? बाबाले समझाउनु भएको छ- अखबारमा तिमीले लेख्न सक्छौ, यो परदर्शनी आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला यसै मिति, यसै स्थानमा यसै प्रकारले भएको थियो। यो विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिइरहेको छ, लेखिदिनुपर्छ। यो त जानेका छौ- यो दुनियाँ बाँकी थोरै दिन छ, यो सबै खतम हुन्छ। हामी त पुरुषार्थ गरेर विकरमाजित बनछौं, फेरि दवापरबाट विकरम सवत सुरु हुन्छ अर्थात् विकरम हुने सवत। यस समयमा तिमीले विकरमहरूमाथि विजय प्राप्त गरेर विकरमाजित बनछौ। पाप करमहरूलाई श्रीमद्द्वारा जितेर विकरमाजित बनछौ। त्यहाँ तिमी आत्म-अभिमानि हुन्छौ। त्यहाँ देह-अभिमान हुँदैन। कलियुगमा देह-अभिमान हुन्छ। सगमयुगमा तिमी देही-अभिमानि बनछौ।

परमपिता परमात्मालाई पनि जानै का छौ। यो हो शुद्ध अभिमान। तिमी ब्राह्मण सबै भन्दा उच्च हो। तिमी हो सर्वोत्तम ब्राह्मण कुल भूषण। यो ज्ञान केवल तिमीलाई मिलेछ, अरू कसैलाई मिलेदैन। तिम्रो यो सर्वोत्तम कुल हो। गायन पनि गरिएको छ- अतीन्द्रिय सुख गोपी वल्लभका बच्चाहरूसँग सोध। तिमीलाई अहिले लटरी मिलेको छ। कुनै चीज मिलेछ भने त्यसको त्यति खुसी हुँदैन। जब गरिबबाट धनवान बनछन् भने खुसी हुन्छ। तिमीले पनि जानै का छौ- जति हामीले पुरुषार्थ गरछौ, त्यति बाबाद्वारा राजधानीको वरसा लिनछौ। जसले जति पुरुषार्थ गरछ त्यति पाउँछ। मुख्य कुरा बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! आफ्नो मोसट बिल्वेड बाबालाई याद गर। उहाँ सबैका मोसट बिल्वेड बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ नै आएर सबैलाई सुख शान्ति दिनुहुन्छ। अहिले देवी-देवताहरूको राजधानी स्थापना भइरहेको छ। त्यहाँ राजा-रानी हुँदैनन्। त्यहाँ भनिन्छ महाराजा-महारानी। यदि भगवान-भगवती भन्ने हो भने त फेरि यथा राजा-रानी तथा परजा, सबै भगवान-भगवती हुने भए त्यसैले भगवान-भगवती भनिदैन। भगवान एक हुनुहुन्छ। मनुष्यलाई भगवान भनिदैन। सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई पनि देवता भनिन्छ। स्थूलवतन निवासीलाई हामीले भगवान भगवती कसरी भन्न सक्छौ? सबै भन्दा उच्च मूलवतन फेरि सूक्ष्मवतन, यो हो तेस्रो नम्बर। यो तिम्रो बुद्धिमा रहनु परेछ। हामी आत्माहरूका पिता शिवबाबा नै हुनुहुन्छ फेरि शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ। सुनार, बरिसटर आदि सबै हुनुहुन्छ। सबैलाई रावणको जेलबाट छुटाउनु हुन्छ। शिवबाबा कति ठूलो बरिसटर हुनुहुन्छ। त्यसैले यसतो बाबालाई किन बिरसिनछौ? किन भन्छौ- बाबा हामीले बिरसिनछौ? मायाका धेरै तुफान आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो त हुन्छ। केही त मेहनत गर्नुपरछ। यो हो मायासँग लडाई। तिमी पाण्डवहरूको कुनै कौरवहरूसँग लडाई हुँदैन। पाण्डवहरूले कसरी लडाई गर्न सक्छन्? फेरि त हिंसक हुन जान्छ। बाबाले कहिल्यै हिंसा सिकाउनुहुन्न। केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। वास्तवमा हाम्रो कुनै लडाई छैन। बाबाले केवल युक्ति बताउनु हुन्छ- मलाई याद गर, मायाको आक्रमण हुने छैन। यसमा पनि एक कथा छ, सोधियो- पहिला सुख चाहिन्छ वा दुःख? उसले भन्यो सुख। दुःख हुन सक्दैन सतयुगमा।

तिमीले जानै का छौ- यस समयमा सबै सीताहरू रावणको शोक वाटिकामा छन्। यो सारा दुनियाँ सागरको बीचमा लका जस्तै छ। अहिले सबै रावणको जेलमा परेका छन्। सबैको सद्गति गर्नको लागि बाबा आउनु भएको छ। सबै शोक वाटिकामा छन्। स्वर्गमा हुन्छ सुख, नरकमा छ दुःख। यसलाई शोक वाटिका भनिन्छ। त्यो हो अशोक, स्वर्ग। धेरै ठूलो अनन्तर छ। तिमी बच्चाहरूले कोसिस गरेर बाबालाई याद गर्नुपरछ अनि खुसीको पारा चढेछ। बाबाको रायमा चलदैनन् भने सौतेनी ठहरिए। फेरि परजामा जान्छन्। सपुत्र बच्चाहरू राजधानीमा आउँछन्। राजधानीमा आउन चाहन्छौ भने श्रीमत्ता चलनुपरछ। कृष्णको मत मिलेदैन। मत छुन्नै दुई। अहिले तिमीले श्रीमत लिनछौ फेरि सतयुगमा त्यसको फल भोग्छौ। फेरि द्वापरमा रावणको मत मिलेछ। सबै रावणको मतमा असुर बनछन्। तिमीलाई मिलेछ ईश्वरीय मत। मत दिने एउटै बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ ईश्वर। तिमी ईश्वरीय मतद्वारा कति पवित्र बनछौ। पहिलो पाप हो- विषय सागरमा गोता खानु। देवताहरूले विषय सागरमा गोता खाँदैनन्। सोध्छन्- के त्यहाँ बच्चा हुँदैन? बच्चा किन नहुने! तर त्यो हो नै पवित्र दुनियाँ, सम्पूर्ण निरविकारी। त्यहाँ यो कुनै विकार हुँदैन। बाबाले समझाउनु भएको छ- देवता केवल आत्म-अभिमानि हुन्छन्, परमात्म-अभिमानि हुँदैनन्। तिमी आत्म-अभिमानि पनि हो, परमात्म-अभिमानि पनि हो। पहिला तिमी आत्म अभिमानि र परमात्म अभिमानि दुवै थिएनौ। सतयुगमा परमात्मालाई जानै का हुँदैनौ। आत्मालाई जानै का हुन्छौ- म आत्माले यो पुरानो शरीर छोडेर फेरि गएर नयाँ शरीर लिनछु। पहिला नै थाहा हुन्छ- अब पुरानो छोडेर नयाँ लिनु छ। बच्चा जन्मिन्छ, यो पनि पहिला नै साक्षात्कार हुन्छ। योगबलद्वारा तिमी सारा विश्वको मालिक बनछौ भने के योगबलद्वारा बच्चा हुन सक्दैन! योगबलद्वारा कुनै पनि चीजलाई तिमी पावन बनाउन सक्छौ। तर तिमीले याद गर्नु बिरसिनछौ। कसैलाई अभ्यास हुन्छ। धेरै सन्यासीहरू पनि हुन्छन्, जसलाई भोजनको कदर हुन्छ। मनत्र पढेर फेरि खान्छन्। तिमीलाई पनि परहेज त बताइएको छ। केही पनि मांसाहार-मदिरा खानु पिउनु हुँदैन। तिमी देवता बनछौ नि। देवताले कहिल्यै यसतो फोहोरी चीज खाँदैनन्। त्यसैले यसतो पवित्र बननु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मद्वारा

तिमीले मलाई जान्ने पछि सबै थोक जान्ने का छौ। फेरि जान्ने केही बाँकी रहँदैन। सतयुगमा फेरि पढाइ पनि अरकै हुन्छ। यस मृत्युलोकको पढाइको अब अनन्त हुन्छ। मृत्युलोकका सारा कारोबार खतम भएर फेरि अमरलोकको सुरु हुन्छ। यति बच्चाहरूलाई नशा चढ्नुपर्छ। अमरलोकको मालिक थियौ, तिमी बच्चाहरूलाई अतीन्द्रिय सुख, परम सुखमा हुनु पर्छ। परमपिता परमात्माका हामी बच्चाहरू हौं अथवा विद्यार्थी हौं। परमपिता परमात्माले हामीलाई अब घर लै जान्नुहुन्छ, यसलाई नै परमानन्द भनिन्छ। सतयुगमा यो कुरा हुँदैन। यो कुरा तिमीले अहिले सुन्छौ। यस समयमा ईश्वरीय परिवारका हौं। अहिले को नै गायन हो- अतीन्द्रिय सुख गोप गोपिनीहरूसँग सोध। परमधाममा रहने बाबा आएर हाम्रो बाबा, टिचर, गुरु बननुहुन्छ। तीन नै सेवक हुनु भयो। कुनै अभिमान राख्नुहुन्न। भन्नुहुन्छ- म तिम्रो सेवा गरेर तिमीलाई सबै थोक दिएर निरवाणधाममा गएर बस्छु, त्यसैले सेवक हुनु भयो नि। भाइसराय आदिले जहिले पनि सही गरदा आज्ञाकारी सेवक लेख्छन्। बाबा पनि निराकार, निरहकारी हुनुहुन्छ। कसरी बसेर पढाउनु हुन्छ! यति उच्च पढाइ अरू कसैले पढाउन सक्दैन। यति प्वाइन्टहरू कसैले दिन सक्दैन। मनुष्यले त जान्न सक्दैनन्, यिनलाई कुनै गुरुले सिकाएको होइन। गुरु भएको भए त धेरै का हुने थिए। एक जना मात्रै हुन्छन्? बाबाले नै पतितहरूलाई पावन बनाउनु हुन्छ। आदि सनातन देवी देवता धर्मको स्थापना गरिरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प, कल्पको सगमयुगमा आउँछु। भन्छन् नि- बाबा हामी कल्प पहिला पनि मिलेका थियौं। बाबा नै आएर पतितहरूलाई पावन बनाउनु हुन्छ। २१ जनमको लागि तिमी बच्चाहरूलाई पावन बनाउँछु। यो सबै धारणा गर्नुपर्छ फेरि भन्नुपर्छ- बाबाले के समझाउनु भएको छ। बाबासँग हामीले भविष्य २१ जनमको वरसा लिनछौं। यो याद रहेमा फेरि खुसीमा रहन्छौ। यो परम-आनन्द हो। मास्टर ज्ञानका सागर, सुखका सागर- यी सबै वरदान बाबासँग अहिले तिमीलाई मिल्छन्। सतयुगमा त बुद्ध हुन्छौ। यी लक्ष्मी-नारायणलाई त केही पनि ज्ञान हुँदैन। यिनीहरूलाई ज्ञान भएको भए त परमपरा चलदै आउँथ्यो। तिमी जस्तो परम आनन्द देवताहरूलाई पनि हुन सक्दैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) देवता बननुको लागि खान-पानको धेरै शुद्धि राख्नु छ। धेरै परहेज राखेर चलनु छ। योगबलद्वारा भोजनलाई दृष्टि दिएर शुद्ध बनाएर स्वीकार गर्नु छ।

२) हामी परमपिता परमात्माका बच्चा अथवा विद्यार्थी हौं, उहाँले हामीलाई अब आफ्नो घर लै जान्नुहुन्छ। यसै खुसीमा रहेर परम सुख, परम आनन्दको अनुभव गर्नु छ।

वरदान:- सव्यको टेन्शनमाथि अटेन्शन दिएर विश्वको टेन्शन समाप्त गर्ने विश्व कल्याणकारी भव जब अरूलाई धेरै अटेन्शन दिनछौ, तब आफू भित्र टेन्शन हुन्छ। त्यसैले विसतार गर्नुको सट्टा सार स्वरूपमा सथित होऊ, क्वान्टिटीको संकल्पलाई समाहित गरेर क्वालिटीयुक्त संकल्प गर। पहिला आफ्नो टेन्शनमाथि अटेन्शन देऊ अनि विश्वमा जुन अनेक प्रकारका टेन्शन छन्, तिनलाई समाप्त गरेर विश्व कल्याणकारी बनन सक्छौ। पहिला आफूले आफैलाई हेरेर, आफ्नो सेवा फसट। आफ्नो सेवा गरेपछि अरूको सेवा स्वतः हुन्छ।

सलोगन:- योगको अनुभूति गर्नको लागि दृढताको शक्तिद्वारा मनलाई कन्ट्रोल गर।